

KÄK 2/95

Parketin pauketta ja diskorytkettä

—

**Savo-Karjalainen Osakunta
esittäytyy**

**Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan
anuaalinen jäsenistöbulletiini
TY-SKO-ry-AJB-1995-2**

Toimituskunta

Perttu Keinänen
Minna-Liisa Myller
Juha Heinänen
Anu Jokela
Petri Kähkönen
Timo Raunio

Päätoimittaja

Julkaisijan Osoite

Savo-Karjalainen Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 Turku

puh. (921) 2328391

Painopaikka

Kirjapaino Kulma

800 kpl

ISSN 0786-0315

Käk Iskee Kuin Tumpullinen Haaleaa Ruishuttua

Savo-Karjalainen Osakunta
esittäjä

Piäkirjotus

Se on taas se aika vuodesta, kun aletaan katselemaan kalentereita ja suunnittelemaan, että mitähän sitä tämänkin talven taas tekisi. Ensimmäisenä saat-
taa jollekulle tulla mieleen, että opiskellakkin pitäisi. Tämähän on totta, vaikka n nen vuoden opiskelijat mitä väittäisivät. Joskus kuitenkin paperi alkaa maistua sille mistä on tehty, elikkä puulle, ja ijänikkuiset piirtoheittin-
kalvot näyttää sille mitä ne on, elikkä sotkulle. Tällöin ei kuitenkaan kannata kaivaa sängyn alta sitä isoisan perintönallipyssyä, vaan poistaa ikävyys ja arkipäiväisyys jollakin paljon paremmalla ja mukavammalla tavalla: menemällä SKO:hon.

Tässä on siis jonkunlainen sekamelisoppa siitä, mitä meillä tapahtuu vuodenmittaan. Lue ja jos innostut, niin tuleppa pistäytymään.

Päätoimittaja, *Jorhth Keinänen*
Osakunnan tiedottaja

Sisälmykset

Mikä on SKO? Minna-Liisa Myller	2
Miestenkerho Juha Heinänen	4
Naistenkerho Anu Jokela	4
Videokerho Perttu Keinänen	5
Vuosijuhlat Petri Kähkönen	6
Meriaktiviteetteja Anu Jokela	8
Osakuntalaisten toinen- luonto Minna-Liisa Myller	10
Turku Itäprovinsilaisen silmin Minna-Liisa Myller	12
Savo-Karjalaiset länsipro- vinsilaisen silmin Anu Jokela	15
Salmiakkikossukilpailu Kymenlaaksolaisneitokainen	16
Dokaanin haastattelu Timo Raunio	18
Punaviinin maistelijat ChTr Perttu Keinänen	22

Mikä on tuo sadun ihmemaa minne uupunut ja elämänsä kyllästynyt opiskelija raahustaa kesken armottoman luentosuman ja tenttirysän, ja mistä hän muutaman tunnin kuluttua astuu ulos uutena ihmisenä, sielussaan uuden elämän ihana valo? Mikä on tuo virvoittavien vetten lähde, mistä viheriöivien pullien ja piimineen maidon tuoksu joskus niin kutsuvana uniisi kantautuu?

Se on Savo-Karjalainen Osakunta. SavoKarjalaisen Opiskelijan Suloisen Kodikas Onnela. Osakunnan päivystykseen hukkuvat väsymys ja suru. Sen pyöreän pöydän ääressä voit unohtaa stressin ja kiireen ja huastella mukavia mistä tahansa mieleen juohtuvasta aiheesta. Osakunta viihdyttää, tai oikeammin se tarjoaa opiskelijoille ihanteelliset mahdollisuudet viihdyttää itse itseään. Täällä sinulla on mahdollisuus päästä päättämään ja pätemään, tai sitten vain rennosti nauttimaan tarjotuista viihdykkeistä. Osakunnan aktiivipiiriin kuuluu noin 30 enemmän tai vähemmän savokarjalaista persoonaa. Pientä piiriämme on joskus väitetty varsin sisäänpäin lämpiyväksi, mutta kokemuksen syvällä rintaäänellä voin kertoa, että uudet tulokkaat johdatellaan aina mitä hellimmin tuon piirin

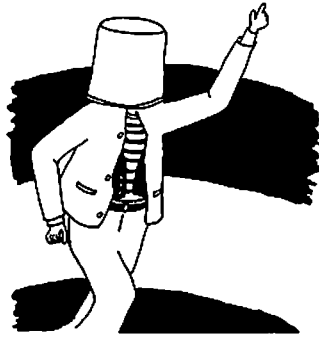
sisimpään sydämeen. Tosin ensivaikutelma toimiston sydämmellisestä ilmapiiristä saattaa olla aika tulkinnanvarainen. Taistelu päivystyspullasta voi näyttää varsin verenhimoiselta (ja sitähan se onkin, ei tuumakaan periksi...) ja herttainen puheenpapatus ylittää helposti sallitun 80 desibeliä.

Aktiivijoukosta pyritään hallitukseen huijaamaan vuosittain 11 pahaa aavistamatonta immeistä. Hallituslaisten tärkeimpiä toimia on juhlien järjestäminen, pari-kolme-neljä kertaa vuodessa ilmestyvän KÄK-lehden ulos antaminen, yhteyden pito valtakunnan muihin itämaisiin osakuntiin sekä kaikenkarvainen kyykkäily ynnä muu toiminta. Virkoja on emännän ja isännän tuoleista aina kulduuri- ja talousvastaavuuksiin asti, osakunnan pomona on kuraattori ja sen ylimpänä auktoriteettina professorikunnasta valittava inspehtori. Hallitus vaihtuu kun vuosikin vaihtuu, tosin jotkut näyttävät ihastuneen tärkeään toimeensa niin etteivät suostu luopumaan paikastaan "valittujen" joukossa tänä maailman aikana. Tämän hetkinen jäsenkuntamme näyttää varsin humanistipainotteiselta. Historiallisia ja kansatieteellisiä kysymyksiä pohdiskellaan toimiston hämärissä varsin usein. Ei kuitenkaan ole harvinaista, että kiihkeä muinai-

suutta käsittelevä keskestele
raa`asti keskeytetään integraa-
leilla tai joukkoon heitetään tie-
tokonepommi, eli myös luonnon-
tieteet jylläävät. Luonnollisesti il-
massa leijuvat myös monet
yleisinhimilliset puheenaiheet,
sillä eihän kukaan jaksakaan pelkäs-
tään opiskelusta höpöttää. Ko-
konaisuudessaan joukkomme on
kuitenkin varsin heterogeeninen,
jo mainittujen tieteenalojen li-
säksi edustettuina ovat mm.
valtio-oppi, kansantaloustiede,
arkeologia sekä sokeria pohjalla
tähtitiede.

Savolaisuus ja karjalaisuus on
monen osakuntalaisen kohdalla
hiukkasan kyseenalainen juttu.
Suuri osa saa kaivella sukujuu-
riaan aina isän kumminkaimaan
saakka, jonka hevonen oli ostet-
tu mustalaiselta Kuopion torilla.
Ilmeisesti meissä aidoissa natiiv-
veissa, savolaisissa ja karjalai-
sissa on jotain salaperäistä ten-
hovoimaa, mikä saa jopa paljas-
jalkaisen turkulaisen liittymään
joukkoomme. Kantakirjaa ei jä-
seneksi pyrkivältä kysellä, vaan
kaikki otetaan riemusta kiljuen
vastaan. Aina on sitä kivempi
järjestää jännää, mitä enemmän
jännään on osallistujia.

Juhlminen meillä on jokata-
pauksessa verissä, sekä iltapu-
vulla että ilman, tosin jonkinlai-
nen vaatetus useimmiten kuuluu
asiaan. Vuosijuhlat keväällä ja
seniorijuhlat syksyllä ovat vuo-
den kohokohtia. Niitä valmistel-
laan pitkään ja hartaasti, paiste-
taan talkoilla piirakoita, harjoitel-
laan näytelmiä, siivotaan ja jän-

nitetään. Valmisteluihin osallis-
tuminen onkin puolet juhlan
viehätyksestä. Itse juhlissa riittää
pöperöä ahneimmallekin pikku
possulle ja juomaa myös. Disco-
rytke irrottaa olkanivelet ja kork-
karit & frakkipuvut saavat kyytiä,
eli menoa riittää. Sama sääntö
päteee useimmiten myös kaiken-
karvaisiin siivoustalkoosiin, vaa-
kunapilleisiin, pikkujouluihin tai
ämpäripilleisiin, millä salanimellä
niitä sitten ikinä kutsutaankin. Se
onkin seikka, missä osakuntalai-
selta vaaditaan tiettyä vainua,
miten osaa aavistaa mikä on-
kaan varsin viattomalta kuulos-
tavien kekkereiden todellinen
tarkoitus...

No joo, lyhyt on elomme tää, se
kaihoisiin muistoihin jää, jos
jää... Henk.koht. ainakin vahvasti
epäilen, että opiskeluaikani kau-
neimmat ja ehken kauheimmat-
kin muistot liittyvät osakunnan
hämärään ja sen railakkaaseen
remuremmiin. Ruokaa, juomaa
ja ystäviä, mitä muuta voi ihmi-
nen elämältään toivoa? Niin, no
opintoviikkoja ehkä, mutta

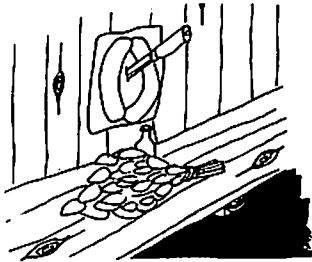
SO WHAT, I'M SO HOT !!!

Oluen Ja Makkaran Vuoksi – Miestenkerho

Miestenkerho on perustettu 14.2.1991 puitteiksi miehelle harrastustoiminnalle. Jo aiemmin harrastetulle oluen juonnille ja makkaran syönnille haluttiin luoda säännöllisemmät puitteet.

Kerho on kokoontunut säännöllisen epäsäännöllisesti jonkun jäsenen kotona tai toimistolla. Väliaikaisen hiljaiselon jälkeen kokoontumistiheys on taas viime aikoina ollut nousussa. Sääntöjen mukaan kerhon kokouksissa tulee syödä makkaraa ja juoda keskiolutta. Tapana on ollut maistella kahta olutta, joista toisen tulisi olla suomalaista keskiolutta. Oluiden vahto ja aromi arvostellaan ja keskustellaan havainnoista. Lisäksi yritetään tunnistaa mistä oluesta on kyse.

Tärkeämpää kuin ryppyotsainen kilpailu tunnistuspisteistä on kuitenkin rento yhdessäolo. Makkara ja olut ovat vain viihtyisyyden lisääjiä, eivät sen luoja.

Viini Virtaa Ja Leuat Louskuu...

eli naistenkerhon päättäjäiset

Toukokuun 7. päivä oli jälleen aika pitää kevään viimeinen naistenkerhon kokoontuminen. Kuten kaikki – toivottavasti – tietävät, ei kyseessä suinkaan ole ompeluseura, vaan osakunnan valkoviininmaistelukerho, johon vain naisilla on pääsy. Lukuunottamatta tietysti miespuolista kokoonkutsujaa...

Paikalle osakunnan viihtyisään toimistoon oli saapunut seitsemän urheaa SKO:laista, eli kolme Anua, Johanna, Sari, Jaana ja tietysti tyttöjen tämänvuotinen lemmikki Perttu. Juotavaksi oli hankittu neljä pulloa hieman hienompaa valkoviiniä ja naposteltavaksi erilaisia juustoja, patonkia ja hapankorppuja – kaikki tämä naistenkerhon arpajaistiloilla.

Tunnelma nousi varsin mukavasti pullojen avaamisen jälkeen. Maistelimme asiantuntevasti koko skaalan viinejä kuivasta makeaan. Suosikiksi nousivat kuiva ja puolimakea viini. Koska laki kieltää alkoholin mainonnan, en mainitse kyseisten viinien nimiä – toimistolta voi tiedustella, jos jotakuta kiinnostaa. Vertailu ei rajoittunut vain viineihin, myös juustot saivat osansa arvosteluista. Vanha

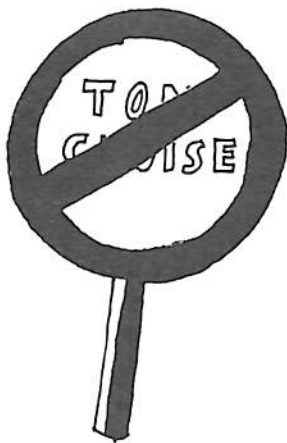
tuttu valkohomejuusto säilytti suosikin asemansa, mutta saimme myös uusia ja mielenkiintoisia tuttavuuksia. Toisista pidettiin enemmän, toisista sitten taas vähemmän. Erityisen vähän pidetty juusto oli nimeltään Gamle Ole, juusto, joka maistui yhtä pahalta kuin haisi. Ainoan ystävänsä ko. juusto sai kuraattoristamme. Hänellä tosin oli niin kova nuha, ettei hän tiennyt, miltä se haisi.

Emmehän me tietysti vain syöneet ja juoneet – me myös keskustelimme. Aiheet pysyivät kohtalaisen siveinä. Kunnes Perttu lähti miestenkerhoon. Sen jälkeiset jutut ovat valitettavasti painokelvottomia...

Viinien ja juustojen loputtua jatkettiin kaljakaapin sisälöllä. Vertailuun jo tottuneena jatkoimme sitä siiderien kanssa. Jotta tehtävä ei muodostuisi liian vaikeaksi, ottaen huomioon myöhäisen ajankohdan ja nautitun viinin määrän, rajoitimme laadut kahteen. Näin ollen mielipiteetkin jakaantuivat kahtia – eivät tosin tasaisesti. Ja siitä pirteimmät sitten jatkoivat Teiniin. Allekirjoittanut ei tosin kuullut heihin, joten loppuyö on vain toisenkäden tietoa. Ja kunnon historioitsijahan ei luotakku-lopuiheisiin. Niin että se siitä. Mikäli teitä jäi vaivaamaan keskustelunaiheet tai muu aktiiviteetti naistenkerhossa, olette tervetulleita ottamaan osaa jälleen ensi syksynä. Edellyttäen tietysti, että olette naispuolisia.

Multikultturelli Videokerho

Osakuntamme tiloisa kokoontuu myöskin satunnaisesti satunnainenotos satunnaisia ohikulkijoita videoiden katselunmerkeissä. Kerhon tapaamisajat ovat yhä täsuurella todennäköisyydellä ennustettavia kuten ovat katsotut rainatkin. Voi olla, että kokoon-tumisesta ilmoitetaan kyseisen päivän päivystyksessä, tai saatta olla että tapahtumaa on mainostettu osakunnan ilmoitustaululla tai infopalstalla kuukausia. Mutte se on ainakin varmaa, että joka kerta ilmassa on suuren urheilujuhlan ja rikinkatkun tun-tua armottoman arvostelun suomiessa elokuvaa, näyttelijöitä tai popcornin suolaisuusastetta. Tarkempaa tietoa asiasta saadaksesi suuntaa siis kulkusi puolenpäivän aikoihin SKO:n toimistoon päivystyskahveille ja utele asiasta paikalla olevilta olioilta.

Savo-Karjalaisen Osakunnan 70-Vuotisjuhlat Eli Vuosijuhlamestarin piinaviikot

Istun rauhallisena illallispöydässä juhlapukuisten ihmisten ympäröimänä ja huokaan helpotuksesta. Kaikki on mennyt juuri niin kuin pitääkin: ruoka oli hyvää, vuosijuhlaesitelmä mielenkiintoinen ja laulu on luistanut. Vihdoin voin hengähtää. Tartun punssilasiini, silmäillen pöytäohjelmaa – ja koen elämäni järkytyksen. Pöytäohjelman sijasta käsissäni onkin viimeisin Turun Ylioppilaslehden numero, jossa käsitellään Anita Hirvosen asunto-ongelmia! Mitä helkkaria. Kohotan katseeni ja havaitsen istuvani vastapäätä Draculaa, joka tiedustelee, että meneekö tämä juna Mikkeliin. Hamburger Börsin juhlasalikin on yllättäen kasvanut kokoa noin kaksi kolmannesta, seinät ovat muuttuneet valkeiksi ja pöytäliinat lähteneet lentoon. Äkkiä joku taputtaa olkapäätäni. Se on vain hovimestari, joka pyytää ystävälliseen sävyyn meitä poistumaan ravintolasta, koska pian on kuulemma odotettavissa paikallisten kummitusten yllätyshyökkäys. Ghostbustersin paikallisosasto on jo kutsuttu paikalle, mutta tämäkään tieto ei enää estä minua vajoamasta epätoivon mustimpaan alhoon: vuosijuhlat ovat lopullisesti pilalla! Voi miksi, miksi, oi miksi...

Herään omaan huutooni. Voi itku, tämä oli jo kolmas kerta tällä viikolla, mutta tämä paina-

jainen oli kyllä kaikista pahin. Noin pahasti juhlat yksinkertaisesti eivät voi mennä pieleen. Pöytäohjelmat eivät noin vain katoa, ihmiset eivät muutu vampyyreiksi, Börssi on aina Börssi eikä kummituksia ole. Rauhoittelen itseäni ja äskeinen uni alkaa jo huvittaa. Kiroan vielä mielessäni sen päivän, jolloin lupauduin SKO:n vuosijuhlamestariksi ja siirryn takaisin höyhensaarille.

Tämä kirottu päivä oli joskus viime syksynä. Tarkkaa päivää, jolloin riemusta kiljuen lupauduin SKO:n 70-vuotisjuhlien pääjärjestelijäksi, en muista. Tai itse asiassa ei se kyllä aivan noin käynyt. Pikemminkin kyseessä oli klassinen "no jos nyt ei kukaan muukaan niin kai minä sitten" tai "no ei se asia nyt välttämättä niin kauhea ongelma ole". Niinpä niin. Kevyeltä se silloin vielä tuntui, mutta toinen ääni alkoi olla kellossa, kun tuo kauhistava huhtikuun kahdeksas päivä alkoi uhkaavasti lähetä.

SKO:n 70-vuotisjuhla järjestelyt aloitettiin hyvissä ajoin edellisen vuoden puolella, jolloin kaikille osakuntalaisille avoin vuosijuhlatoimikunta aloitti toimintansa. Vuodenvaihteesta huhtikuun alkuun toimikunta kokousti erilaisten vuosijuhliin liittyvien asiain merkeissä noin joka toinen viikko. Jo varhaisessa vaiheessa

päätettiin juhlapaikaksi Hamburger Börsin jugendsali. Tavallista vuosijuhlista poiketen päätettiin pyöreävuosihileiden juhla- vuutta korostaa myös vanhoilla tansseilla, bussikuljetuksella Börsistä jatkoille sekä aamusauunalla ja -uinnilla jatkojen jälkeen. Päätettiin myös julkaista Käk-lehden juhlanumero "SKO 70 vuotta" poikkeuksellisen juhla- laan tyyliin.

Suunnittelusta oli vielä pitkä matka toteutukseen. Ensimmäinen etappi saavutettiin helmikuussa, jolloin Taitto-Strandmanin osavissa käsissä upean ulkoasun saanut juhla-Käk ilmestyi. Samalla lähtivät myös juhlakutsut senioreille. Maaliskuussa postitettiin junioreiden kutsut ja aloitettiin vanhojen tanssien harjoittelu ensin soho- laisten ja sitten Jouko Lehtosen johdolla. Maaliskuun lopulla kaksi viikkoa ennen omia juhlia merkittävä (ja myös näkyvä ja etenkin kuuluva) osa vuosijuhla- toimikuntaa suoritti intervallihar- joituksen Börsissä Satakunta- lais-Hämäläisen Osakunnan 70-vuotisjuhlissa. Vakoilu kan- natti ja omien juhlien järjestelyyn saatiin käteviä vinkkejä. Samalla voitiin myös koemaistaa ruoka, missä yhteydessä tehtyjen ha- vaintojen ansiosta ainakaan perunat eivät olleet raakoja omissa juhlissamme. Viimeiset kaksi viikkoa ennen juhlia olivat kuumeisinta järjestelyjen aikaa. Käytiin ostoksilla, suunniteltiin salin koristelua, tehtiin hie-

nosäättöä ravintolahenkilökunnan kanssa, harjoiteltiin jatkorevueta, sorvattiin pöytäjärjestystä, painatettiin pöytäohjelmia, harjoiteltiin vanhoja tansseja, siivottiin, järjesteltiin, haettiin, tuotiin, viettiin... Vuosijuhlamestarin ohella myös monen muun lähes vakituisesti asuinpaikaksi muodostui osakunnan toimisto, jossa nautittiin erinäisiä terveellisiä ja ravitsevia Hese-aterioita, jotta jaksettaisiin taas raataa. Vuosijuhlamestari havaitsi kummas- tuksekseen stressin vähenevän päivä päivältä itse Päivän lähes- tyessä. Sitä mukaa kun eri asi- oita saatiin hoidettua, katosi myös huoli kyseisten asioiden onnistumisesta.

"Voiko ihanammin päivän enää alkaa, onko ihanampaa aamua kuin tää..." havaitsin kummakse- ni lauleskelevani suihkussa huh- tikuun pelätyn kahdeksannen päivän aamuna. Viikkojen her- mopaine, painajaiset ja unetto- mat yöt olivat takana - nyt ei enää, nyt se on loppu. Havaitsin olevani viillipyttymäisen rauhalli-

nen. Kaikki tehtävissä oleva oli tehty, kaikki asiat oli – toivon mukaan – muistettu ja koska jokin kumminkin menee pieleen, ei siitä kannata etukäteen turhaan repiä stressiä. Näin rauhoittelin itseäni vielä illallakin vähän ennen juhlien alkua, kun viimeinen paniikinpoikanen yritti vielä hännätä. Mutta se ei onnistunut aikeissaan, vaan haihtui ilmaan viimeistään juhlasalin ovien avautuessa ja juhlakansan vyyryessä sisään. Työ oli tehty ja nyt oli juhlan aika.

Inspiroiva Kevätpurjehdus

Sateisen viikon jälkeen valkeni kaunis lauantaiaamu kuin tilauksesta. Oli nimittäin järjestyksessä toisen inspektorin kevätpurjehduksen aika ja hyvä sää on maallikkopurjehtijoille matkan ehdoton edellytys. Osakuntaan oli kokoontunut kuusi innokasta purjehtijaa, joita ei edellisen viikon huono sää ollut pelottanut. Vain kaksi oli joukosta pois... Osaanottolista oli viime vuodesta melkoisesti muuttunut, mikä oli tietysti tarkoituskin. Samalla muuttui sukupuolijakaumakin – päinvastaiseksi eli nyt mukana oli kaksi neitokaista ja neljä nuortamiestä inspektorimme Martti Pulkkinen seurana. Allekirjoittaneella, kuten myös hänen tutor-sedällään, oli ilo osallistua purjehdukselle jo toista kertaa. Alkutohinoiden takia lähtö viivästyi puolisen tuntia, mutta vihdoin kaikki tavarat ja mukaan tulijat olivat autoissa ja ajomatka Airstolle saattoi alkaa. Ajonopeudesta päätellen puolen tunnin viivästys otettiin kiinni ajon aikana. Perillä asettauduimme tavaroinemme inspektorimme purjeveneeseen kunnioitettavan nopeasti ja pääsimme vihdoin itse asiaan eli purjehdukseen. (Näin pääsemme asiaan myös tässä jutussa.) Merelle päästyämme päätimme demokraattisesti purjehtia Hangon lähelle Ådskäriin. Tuulet suosivat meitä, joten pienen koneella ajon jälkeen saatoimme

nostaa purjeet. Pystyimmekin purjehtimaan pienin keskeytyksin lähes perille asti. Vaikka tuuli oli vielä kylmää, paistoi aurinko kauniisti tehden tepposia tottumattomille kasvoillemme. Vietimme näet koko pitkän päivän-kannella ja havaitsimme vasta illalla polttaneemme ihomme. Tuolloin kaikki oli tietysti jo liian myöhäistä.

Saavuimme Merikarhujen omistamaan Ådskäriin kuuden aikaan illalla. Koska olimme matkalla nauttineet vain pienen välipalan, valmistimme erittäin myöhäisen lounaan odottaessamme saunan lämpenemistä. Havaitsimme iloksemme tasa-arvon saapuneen osakuntaan eli naiset valmistivat ruuan ja pojat selvittivät tiskit. Näin me saatoimme Sarin kanssa lähteä hyvillä mielin saunomaan.

Saunoessahan tunnetusti ajantaju hämärtyy. Meille varattu runsas puolituntinen olikin todella runsas – lähes tunnin mittainen. Mutta eivät ne miehetkään siitä sen nopeampaa selvinneet. Saunomisen jälkeen keräännyimme takkahuoneeseen polttamaan makkaroituja ja turisemaan mukavia, missä puuhissa kuluihin sitten loppuilta. Illan päätteeksi saimme piristävän voimistelutuokion yrittäessämme selviytyä pimeässä takaisin veneelle. Reitti sisälsi kallioilla kiipeilyä ja kyykäärmeiden, jättiläissammakoiden ja hautovien lintujen välttelyä päättyen kaapeilla puomilla kävelyyn. Ihme, että kaikki selvisivät hengissä.

Aamulla oli tarkoitus jatkaa matkaa aikaisin, mutta lähtö venyi silloinkin puoli yhteentoista.

Vaan eipä se paljoa haitannut. Valitsimme kotimatkalle eri reitin kuin tullessa ja edelleenkin tuulet suosivat meitä. Nyt ne vain puhalsivat hieman vähemmän, joten matka sujui hitaammin. Mutta mikäs kiire meillä olisi ollut? Suunnan otimme kohti Gullkronaa, idyllistä saaristokylää, johon oli tarkoitus saapua lounasaikaan. Saavuimmekin sinne juuri parhaaseen aikaan, eli kaikilla oli nälkä ja kaikki (kymmenelle hengelle varattu) ruoka tuli syötyä. Jälkiruuksi inspehtori osti juuri savustettuja silakoita. Kummasti nekin vielä tekivät kauppansa. Eräiden vatsa on ilmeisesti pohjaton.

Lyhyen lounastauon jälkeen otimme suunnan kohti Airistoa, jonne saavuimme hiljaisen tuulen siivittämänä "noin kuuden tai seitsemän aikaan", eli kahdeksalta auringon jo alkaessa laskea. Sen se olisi muuten saanut tehdä jo aikaisemmin, sillä loputkin nahkat paloivat kasvoitamme kotimatalla. No, olipahan todistetta purjehdusreissusta vielä pitkälle seuraavalle viikolekin. Ja viime vuotiseen sateeseen verrattuna parannus oli huomattava.

Olimme siis jälleen tehneet miellyttävän ja antoisan purjehduksen inspehtorimme suosiollisella avustuksella, mistä näin kirjallisestikin voimme vielä häntä kiittää. Seuraavaan purjehdukseen hyvä perinne sitten

katkeaakin inspehtorin siirtyessä täysipäiväiseksi purjehtijaksi. Jäämme innolla odottamaan, vieläkö hän ensi keväänä uskaltaa ottaa osakuntalaisia mukaansa.

Osakuntalaisten Toinen Luonto – Korkkarirokkari Tai Shakettiraketti

Kaksi kertaa vuodessa verrareihin ja villapaitaan kääriytyneet osakuntalaiset vaihtavat tyyliä ja sukeltavat silkkiin ja samettiin. Nämä merkkipäivät ovat syksyinen seniorijuhla sekä kevään korvalla vietettävä vuosijuhla. Hippaloihin osallistuminen on täysin vapaaehtoista, mutta erittäin suositeltavaa, sillä siellä paljastuu heimoveljemme ja -siskojemme salattu puoli. Kyseessä on ns. ruma ankanpökanen -syndrooma, jonka tuloksena voimme katsella viime viikolla kumikengissä tallustelleita ystäviämme täysin uusin silmin, glamouria, glamouria.

Seniorijuhlat kuuluvat marraskuuhun yhtä erottamattomasati kuin räntäsade ja keuhkokuume. Kekkereihin kutsutaan juniorijäsenten lisäksi erikoisesti kaikki joukostamme jo poistuneet so. valmistuneet (sellaisiakin on, uskomatonta, mutta totta) osakuntalaiset. Pääohjelmanumerona on useimmiten kulinaarisen tiedekunnan kokous, väitöstilaisuus tai muu mukava tieteellinen luontoinen tempaus. Kulinaria on

muutoinkin oleellinen osa toimintaa, kalakukkoa ja kippurahäntää riittää. Myös musiikkitarjonta on runsasta, eikä reippaista juhlijista koostuva sekametalikuoro taatusti jätä ketään kylmäksi. Kokemuksesta voisintodeta, että paras keino kestää mekkala on liittyä mukaan.

“Virallisen” osuuden jälkeen alkavat jatkot, jotka jatkuvat ja jatkuvat, kunnes viimeinenkin hillitelmöitsijä uuvah-taa noin klo 9.00 seuraavana aamuna. Jatkoilla on esitetty vaihtoehtoista teatteria mm. Romeo & Julia sekä draama Tästä eteenpäin, sekä totalitaarisia musiikkiesityksiä. Itse kunkin todellinen salainen sisin paljastuu viimeistään siinä vaiheessa, kun discokoneisto jyrähtää käyntiin, alkoholilla saattaa olla osuutta asiaan.

Vuosijuhlaa vietämme huhtikuussa runonlaulaja Pedri Shemeikan muistopäivänä. Tänä vuonna olikin todelliset hyperbileet, sillä aina niin nuorekas osakuntamme täytti kunniolitettavat 70 vuotta. Juhlat alkavat ravintolailallisella, ohjelmaan kuuluu luonnollisesti reipas annos laulua ja löpinää. Ohjelmaan kuuluu myös puheita milloin kenenkin kunniaksi, tunnelma on hyvin miellyttävä ja, etten sanoisi, ylevä...

Ravitsemusliikkeestä iloinen joukko hippaloitsijoita siirtyi mahat pullottaen jatkamaan

haaskan pitto osakunnan tiloihin. Pippaloitten sisältö on pitkälti sama kuin seniorijuhlissa, tosin vuosijuhlat eivät yleensä lopu niin aikaisin. Aamun tullen syödään sillistä ja valmistaudutaan piknikille joen rantaan. Kotiin ehtii juuri ja juuri iltalypsylle.

Oman subjektiivisen näkemykseni mukaan molemmat hilleet kuuluvat yliopistonmäen monen kirjaviennon kekkereiden parhaimmista. Aineksina sopivasti puoliasiallista ja täysin asiatonta toimintaa.

Asustekysymys ei suinkaan ole kuolemanvakava, helmoja ei mitailla millimetrimittalla eikä herroja hyllytetä pikkutakin puutteen vuoksi. Hienostelu on kivaa, mutta kun opiskelijoita ollaan... Reipas mieli ja halu hillua ovat kuitenkin ne juhlijien tärkeimmät ominaisuudet. Joten TULE, NÄE, KOE:

SKO - Samettiin Kietoutunut (Solmioon Kuristunut) Osakuntalainen

Vieraalla Maalla Kaukana Eli Muutama Ilkeä Yksityiskohta Turkulaisessa Maailmankaikkeudessa Itämaisittain Koettuna

Mitä mahtoi miettiä tuo salon sydämestä, sinisten vaarojen sylistä maailmalle heitetty tyttöriepu varhaisena syysaamuna Herran vuonna 1992, kun hän ensi kerran astui yöjunasta Turun asemalle, keskelle Suurta Lännen Ihmemaata. Sydän sykkyrällään tyttöressu ihmetteli itsekin kohtaloaan, miksi kummassa oli koskaan halunnut tänne lähteä. Seikkailua oli elämään pitänyt löytää, ja tietysti kahella muallimmoo... Juuri nyt tuntui seikkailumieli olevan pahasti hukassa ja muallimmookin olisi nähnyt ihan tarpeeksi vaaran laella könöttävän kotimökinrappusilla. Äitikin siinä taisi mielessä käydä ja parin seuraavankuukauden aikana vielä useammin äidin lihapullat.

Ensimmäisten viikkojen aikana kulttuurishokit isivät tyttösen, siis minun, tajuntaan jatkuvana virtana. Oman tutorin hyvää tarkoittavat opastukset olivat lähinnä verrattavissa gaelin kielen kuulunymmärtämiseen – kaveri oli pesunkestävä turkulainen. Vastavuoroisesti suloisesti soljuva pohjoiskarjalainen puheeni herätti hilpeää huvittuneisuutta ellei jopa hiukan sääliäkin... Olin vakaasti päättänyt säilyttää itäisen intonaationi, mutta alkuaikoina eksoottinen

aksenttini särähti ilkeän erilaisena omaankin korvaani. Julkisilla paikoilla ei uskaltanut puhua liian kovalla äänellä, muuten ois voina immeiset kahtoo...

Kun lopulta onnistuin lähemmin tutustumaan näihin Lounais-Suomen kasvatteihin, tuotti kielellinen kommunikointi edelleen ongelmia. Minun ja vehmaalaisen ystäväni keskustelut etenivät välillä tuskastuttavan hitaasti, sillä lähes jokaisen repliikin jälkeen kaveri jäi hämääntynyt ilme kasvoillaan katsomaan seura-laistaan, kunnes tämä esitti puhekuplansa sisällöstä kielitteellisen selvityksen yleiskielellä. Turkulaisista, tai yleensä tämän maankolkkan immaisista on vähän paha mennä sanomaan yhtään mitään, voi nimittäin tulla turpiin. Tai ei kai nyt sentään, ihmisiä ne ovat nekin ja itseasiassa ihan mukavia... Yliopistolla onneksi kaikki ovat aluksi hiukkasen hukassa, joten tutustuminen on helpompaa. Poikkeuksena kenties ne turkulaiset, joilla äiti, isä, oma koti, jääkaappi ja kaverit ovat kaikki 5 km säteellä.

Kurjinta ensimmäisen talven räntäsateessa oli, niin, räntäsade. Puolitoistametrisiin hoh-taviin hankiin ja paukkupakkasiin tottuneen itäisten provinssien

kasvatin oli todella vaikea ymmärtää, että Turussa ei todella-kaan ole talvea. Sen sijaan on kokonaista seitsemän kuukautta raikasta syysilmaa vedettäväksi hikisen helteen läkähdyttämiin keuhkoihin. Ei lopu kura ja loska ja räntäsade, ei. Sitten kun keran tapahtuu maailman ihme ja mittari näyttää -20°C , niin natiivit kangistuvat purkkareihinsa ja alkavat kiroilla Siperian suuntaan. Osakunnan natiivit sen sijaan kehräävät tyytyväisyyttään, ihana oikea ilma, eikä edes tuule. Nimittäin jos joskus jonkun luonnonilmiön voimasta hengetönnä maahan kaadun, niin se tapahtuu Halisten "Siperian" suoralla helvetillisen kaikista neljästä ilmansuunnasta yhtäaikaan puhaltavan Tuulen ja Räntäsateen lamaannuttavan yhteisvaikutuksen voimasta.

Eikä täältä saa edes kunnan ruisleipää. Kaiken muun vielä kestää, mutta missä on kunnan rukiinen äidin paistama hapanleipä? On piimälimppua, kuminaleipää ja ranskalaista, mutta Leipää ei vain löydy mistään. Esitänkin vetoumuksen kaikille

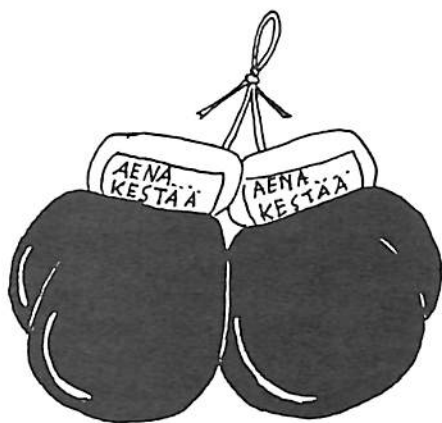
Leivän ystäville: Banderollit esiin ja barrikadeille! Vapaus, Veljeys ja Ruisleipä! (Kieliteollinen selvitys, ko Leivän esteettisesti erittäin herkkiä muotoja kutsutaan täällä päin limpuksi, mutta ehei, Leipä se on, niin yksinkertaista ja kaunista...)

Kaikesta koetusta kurjuudesta ja kärsimyksestä huolimatta olen ennättänyt kotiutumaan Turkuun jopa huolestuttavan hyvin. Talvea en enää odotakaan ja Oululaisen jälkiuunileipä (ei maksettu mainos) käy hyvästä korvikeesta sille ainoalle oikealle. Bussikuskeja ja kaupantätejä on kiva järkyttää reippaalla paikallisen etiketin vastaisella "Heippa-rallaa"-tervehdyksellä, ja järkytyä itse, jos saa vastaukseksi hyväntahtoisen hymynpoikasen. Omasta eksoottisuudesta on oppinut ottamaan irti kaiken mahdollisen hovin ja hyödyn. Reippaalla itämaisella murteella ja olemuksella tekee itsensä ainakin huomatuksi, kun vain jaksaa hymyssä suin kuunnella kanssaihminen kannustavat kommentit idän prinsessoista ynnä muista. (Idän prinsessa, so. erään joensuulaisen Neljä Ruusua nimisen musiikkikokoonpanon kappale, jossa päähenkilö saapuu kaukaisesta idästä Lännen Eldoradoon pyörittämään bisnestä sataman rantakaduille. Henkilökohtaisesti kiistan kaiken.) Toinen ainaista lystiä herättävä seikka on autioituvan itämaan primitiiviset maa-

laisolosuhteet. Eräällekin ystäväiselleni riitti loppuillaksi hilpeää mieltä, kun erehdyin kertomaan, kuinka me kerran lähdimme koko ala-aste pikkubussilla luokkaretkelle... No joo, luonnetta se vain kasvattaa, kun kotoiseutua ja rakkaita lapsuusmuistoja herjataan julkisesti. Mutta erilaisuushan on vain rikkautta, hauskaa ja viihdyttävää... Alkuasukkailla riittää sinusta pitkäksi aikaa naureskeltavaa, kun vain uskallat heittäytyä täydestä sydäimestäsi savolaiseksi tai karjalaiseksi. Itse taas saat salaa mielessäsi hykerellä paikallisten omituisia tapoja ja kielellisiä ilmaisuja, niitäkin kyllä riittää. Heimoaatetta pitää aina kannattaa, on periaatteeni, mutta koska myös oumma tunnetusti ystävällisiä ja lämminhenkisiä sekä lupsakan lepposia (viä-

leukoja) luonteeltamme, niin pitää meidän yrittää näitä paikallisiakin ymmärtää ja monta asiaa anteeksi antaa...

P.S. Kirjoittaja jää jännittyneenä odottamaan palautetta osakunnan Lounais-Suomen osastolta. Nyrkkeilyhanskat on jo hankittu, samoin on kerätty varastoon joukko savokarjalaisia sutkauksia, joilla hän aikoo vihamieliset vastustajansa lannistaa. Uudelle kaupunkiin saapuvalla savokarjalaiselle vuosikerralle hän toivottaa myös taistelumieltä, jos tunnet paniikkia tykkitulessa, niin ei hassaakkaa, osakunnan jermut ovat tukenasi. Ja te kaikki muut sadat tuhannet SKO:sta kiinnostuneet, älkää peljästykö, meitä ei kannata koskaan ottaa liian tosissaan...

Syntyperäisenä raumalaisena yllätin itseni ensimmäisenä opiskelusynäni liittymällä Savo-Karjalaiseen Osakuntaan. Syytä tähän mielenhäiriöön en ole oikeastaan vieläkään keksinyt. Olisihan sitä ollut loogisempiakin paikkoja tarjolla, kuten... No jaa - ehkei sittenkään. Syyn voi tietysti aina vierittää laiskan tutor-sedän niskoille. Tämä kun ei viitsinyt viedä meitä tutustumaan muihin osakuntiin. Yhtä kaikki, SKO:hon tuli liityttyä ja sen tosiasian kanssa minun oli elettävä. Ajattelin ottaa pehmeän laskun itäsuomalaisten pariin käymällä vain satunnaisesti päivystyksessä nauttimassa kahvia ja tutustumassa ihmisiin. Mutta eipä mennyt tämäkään suunnitelmieni mukaan. Minut nimittäin lobattiin jo ensimmäisen kuukauden aikana osakunnan seuraavan vuoden hallitukseen. Tässä kohtaa voin tietysti vedota erikoislaatuisiin värväysoloihin. Minut oli - vasten tahtoani - raahattu keskelle korpea ainejärjestön saunareissulle. Siellä olin vailla pakomahdollisuutta oiva uhri hallitusvärväriille. Joten: Tulin lupautuneeksi hallitukseen, ja senkin tosiasian kanssa minun oli elettävä. Olin siis pakotettu tutustumaan itäsuomalaisiin kanssasisariini ja -veljiini hieman lähemmin. Eikä se niin vaikeaa ollutkaan. Minut otettiin erittäin lämpimästi vastaan ja perehdytettiin osakunnan tavoille. Nyt länsi- ja itäsuoma-

laisten rinnakkaiseloa on kohdallani kestänyt jo kaksi vuotta ja ajattelin sen kunniaksi listata muutaman tutkimustulokseni heimoeroista paperille. Ensinnäkin, itäsuomalaisilla on outo mieltymys sanojen venyttämiseen. Sanojen lyhentämiseen tottuneena raumalaisena on kovin vaikea käsittää, miksi sanoihin pitää lisätä kirjaimia, kun entisiäkin on liikaa. Tein tietysti heti alkuoletuksen, että itäsuomalaiset puhuvat hitaammin, jolloin asioiden ilmaiseminen kestää kauemmin. Vaihtoehtona oli, että he aikaa säästääkseen puhuvat vähemmän. Havaitsin kuitenkin pian, ettei alkuoletukseni pitänyt paikkaansa. Itäsuomalaiset puhuvat paljon ja mielellään. Sanojen pituus kompensoidaan lausumalla ne hieman nopeammin, jolloin aikaa ei tärväänny. Toisaalta - erona länsisuomalaisiin - puheeseen käytetyllä ajalla ei ole niin väliä, jolloin puhe saattaa olla hieman hitaampaakin (länsisuomalaiselta kuuntelijalta tämä vaihtoehto kysyy hieman kärsivällisyyttä). Seuraava asia, jonka huomioon oli se, että hyvä ruoka (ja juoma) merkitsee itäsuomalaiselle paljon. Enää minun ei ole tarvinnut ihmetellä, miksi kalakukko ja karjalanpiirakat ovat pitäneet paremmin pintansa kuin muiden perinneruoat. Vai onko joku muu muka syönyt lapskoussia ja topseivellinkkiä?

Hyvästä ruuasta mitä luultavammin juontuu sekä savolaisten että karjalaisten hyvä tuuli. Kaikkihan sen tietävät, että maha (ja pää?) täynnä on paljon mukavampi olla kuin kuivin suin. Ruuan (ja juoman) nauttiminen keskittyy erilaisiin juhliin, joita on paljon mitä erilaisimpia syitä varten. Näin saatoin myös tehdä johtopäätöksen, että itäsuomalaiset pitävät juhlimisestakin. Kaikki edellä olevat tutkimustulokset olen joutunut perustamaan vain suppeaan tutkimusaineistoon, sillä osakunnan savolais- ja karjalaisaktiivien määrä on varsin pieni. Epiteetin savokarjalainen alle mahtuukin jos jonkinlaista suomalaista. On aktiivijäsenten joukkoon kelpuutettu porilainenkin. Yhtä kaikki uskon tutkimustuloksen olevan luotettava. Tokihan osakuntaan liittyvät vain valioyksilöt, jotka edustavat puhtaasti omaa heimoaan. Vai mitä?

Salmiakkiposkenkorva- pullon Lopullinen Kohtalo

4. Ja Ehkä Viimeinen Osa Tuomaripeliä Ja Tragiko- mediaa

Salmiakkiposkenkorvasta puhuminen kilistää taatusti monen tätä lukevan päässä kelloa. Aihetta on käsitelty ensimmäisen kerran Käkissä jo pari vuotta sitten, jolloin korkkaamattomasta Alkon Salmiakkiposkenkorvapullosta julistettiin kilpailu. Säännöt olivat simppeleitäkin simppeleitä, eli pullo luvattiin ilmaiseksi sille, joka esittää parhaat perustelut, miksi juuri hänen pitäisi saada tuo määräosa ilmaista viinaa. Olemattoman anomusvyöryn takia samaisen kilpailun hakuaikaa jouduttiin jatkamaan vielä marraskuun 1994 loppuun saakka. Lopulta muuten niin aktiivinen jäsenistömme sai kyhättyä kokoon kokonaista kolme (uskomatonta mutta totta!) hakemusta, joista allekirjoittanut tunnustaa omiksi hengentuotteikseen vain kaksi. Mutta kuka-pa sitä nyt viitsisi rasittaa itseään vain pienen, joskin ilmaisen, pullollisen takia.

Kyseisen viinapullon tulevan si-
joituspaikan selvittäminen alkoi
Käkin sivuilla saada jo jatkoker-
tomuksen piirteitä. Alipalkatun ja
-arvostetun toimituksen ei tarvi-
nut keksiä uutta kilpailua tai jän-
nityskertomusta, koska jännää-
mistä ja jutun juurta oli pahai-

nessa pullossa aivan riittävästi yhden osakunnan tarpeisiin. Parastakaan juttua ei kuitenkaan voi venyttää loputtomiin (paitsi ehkä Kauniita ja rohkeita), joten kilpailun ratkaisu lopulta julistettiin Juhla-Käkissä keväällä 1995.

Yksimiehinen kilpailulautakunta oli kummankin viinanhimoisen anojan ruikutuskirjeitä tarkkaan tutkittuaan löytänyt niistä ristiriitaisuuksia, joiden pakottamana se suuressa viisaudessaan päätti jakaa kilpailussa kaksi toista sijaa. Käkin sivuilta kaikki saivat lukea, että kumpainenkin kilpakumppani sai vaivojensa palkaksi "pullon viinaa". En tiedä, mitä savolaismies palkinnollaan on tehnyt, mutta itse en ole pystynyt senkään avulla pitämään lupauksiani ahkeroida pyyteettömästi osakunnan hyväksi taikka edes keksiä graduni aihetta. Sen sijaan olen suunnitellut säästävänä pulloni vielä pitkään. Jos tarpeeksi kauan maltan odottaa, EU:n parlamentti varmasti julistaa kirkkaan viinan terveydelle vaaralliseksi aineeksi, jonka vuoksi sen valmistus, tuonti ja myynti kielletään kaikkien jäsenmaiden alueella ankaran rangaistuksen uhalla. Tottakai siihen mennessä myös Viro ja Venäjä kuuluvat armoitettuihin jäsenmaihiin, joten halpaa viinaa ei saa naapurimaistakaan. Silloin kirkas viina vasta onkin arvosaan, ja siitä tulee EU:n sisällä ahnaimmin tavoiteltu huumausaine. Kaikkein viinanhimoisim-

mat varmasti maksavat omaisuuksia viimeisestä suullisesta kirkasta ilolientä. Näin ainakin toivon.

Kilpailun ratkaisun julkaisemisen jälkeen asia tuntui olevan loppuunkäsittely. Hetkisen olikin hiljaista, ennen kuin taas tapahtui. Kilpailun säännöt olivat ehkä vähän liiankin yksinkertaiset, koska niistä lopulta löytyi norsunmentävä porsaarenreikä. Nähtävästi tuomariraati oli ajatellut: "Höh, mulla on ihan yhtä hyvä syy kuin noilla surkeilla ruikuttajillakin". Oma napa kun on aina lähinnä ja oma jano suurin. Yksimiehinen kilpailulautakunta päätti siis yksimielisesti antaa kilpailun ensimmäisen sijan itselleen ja hankkia Vappu-känninsä tyhjentämällä Sen Salmiakkikoskenkorvapullon pohjattomalta tuntuvaan kurkuunsa. Se sitten siitä viinapullosta. Mutta sen vaikutus oli voimakas vielä nesteen näkyvän olemassaolon lakattuakin. Osakunnan Wappumatineassa tuomariraati lepäili pitkään ja hartaasti jo parhaat palveluvuotensa nähneessä nojatuolissa, mistä häntä eivät mitkään houkuttelut saaneet luopumaan. Aamulla hän heräsi toimiston sohvalta ja ihmetteli, mitä osakunnan tiedotussihteeri teki hänen kämpässään. No, maailmassa monta on ihmeellistä asiaa...

Hyvän journalismin sääntöjen mukaan vastapuolelle pitää antaa mahdollisuus kertoa oma

versionsa tapahtumista. Ehkä jatkokertomus Salmiakkikoskenkorvapullostakaan ei päätykään tähän, vaan saamme lukea vielä tuomariraadin perustelut päätöksilleen. Minua ainakin kiinnostaisi tietää, mitkä olivat ne pätevät syyt, joilla pullo lopulta heltisi. Vastaisuuden varalta, jotta edellä kerrotun kaltaista onnettomuutta ei enää pääsisi tapahtumaan, lupaudun uhraamaan vapaa-aikani voidakseni avustaa tuomariraatia sen vaativassa päätöksenteossa. Varmasti tässäkin asiassa jaettu ilo olisi ollut kaksinkertainen ilo, mutta kankunen vain puolikas.

Kymenlaaksolaisneitokainen

**Osakuntamme Dokaani,
Kaija Pekkala**

Osakunnan Dokaanin Haastattelu

Kaikille ei varmaankaan ole täysin selvää, mikä on dokaani. Voisitko hieman valaista asiaa?

– Dokaani on seniorijuhlissa puolen yön aikaan valittava hillitelmöinnin taidon mestari, en nyt itsekään osaa sanoa sen täsmällisempää määritelmää. Kainkainen hauskanpito kuuluu kuvaan, sekä alkoholijuomat myös olennaisesti.

Kuka dokaanin valitsee?

– Entiset dokaanit kokoontuvat yhteen ja valitsevat sitten seuraavan dokaanin, joka toimii virossaan vuoden ajan.

Millaisia ominaisuuksia painotetaan dokaania valittaessa?

– Tuota pitäisi oikeastaan kysyä entisiltä dokaaneilta, jotka ovat jo valintoja suorittaneet. Minun mielestäni tärkeintä on se, että jaksaa juhlia pitkään ja hallitsee hillitelmöinnin jalon taidon. Myös ystävällisyyden ja lämmön osoittaminen on varmasti eduksi.

Eli pelkkä ylenmääräinen viinan kanssa läträäminen ei vielä riitä?

– Ei. Tärkeämpää on se, miten juo ja käyttäytyy kuin se, kuinka paljon juo.

Oliko itsellesi yllätys kun kuultit valinnastasi?

– Joo, oli kyllä.

Miksi?

– Oletin, että joku muu olisi tullut valituksi, koska hyviä vaihtoehtoja oli varmasti aika paljon.

Kuinka mones dokaani olet?

– Muistelen, että kuudestoista.

Millaista sukupuolijakautumaa dokaanivalinnat ovat noudattelleet?

– En tiedä ihan tarkkaan, mutta molempia on kyllä valittu.

Onko dokaanilla mitään varsinaista tehtävää?

– Hän on hillitelmöinnin korkea johtaja, jonka pitää myös viettää juhlimisen merkeissä vähintään 10 yötä osakunnan tiloissa toimikautensa aikana.

Montako yötä olet jo viettänyt?

– No enpä ole laskenut... Kyllä niitä aika monta jo on.

Ovatko viime kuukaudet dokaanina aikeuttaneet sinulle ylimääräisiä paineita, eli onko joskus juhliessa meinannut joruveta nukuttamaan, mutta asemasi muistettuasi olet hammasta purren päättänyt sittenkin vielä jatkaa bailaamista?

– Ei, kyllä dokaanin homma on ollut ihan miellyttävää ja olen voinut olla oma itseni. Tietysti sitä varmaan hiukan odotetaan, ettei dokaani ihan ensimmäisenä lähde kotiin vaan jaksaa juhlia. Ja nimenomaan juhlia, ei hänen silti välttämättä tarvitse juoda

eniten.

Koetko toimivasi jonkinlaisena esikuvana muille, etenkin nuoremmille osakuntalaisille?

– En, en oikeastaan. En ainkaan tietoisesti.

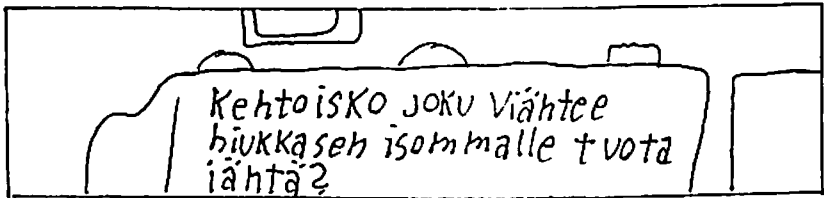
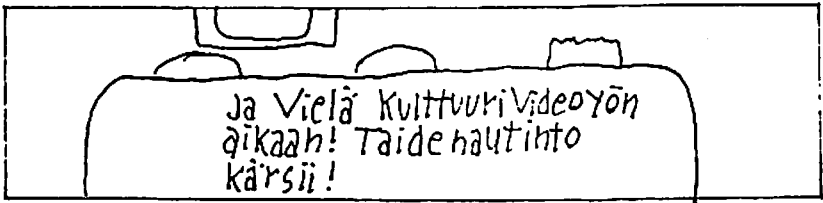
Millaisia neuvoja ja ohjeita antaisit nyt sellaiselle lukijalle, joka haluaisi ehkä joskus tulla valituksi dokaaniksi?

– No, sellainen iloinen juhliminen on tärkeätä, ja siihen liittyy tietysti myös reipas ja iloinen alkoholinkäyttö. Eikä saa lähteä joka bileistä aina ensimmäisenä pois. Tietysti kaikki muukin osakunta-aktiivisuus on varmasti eduksi.

Joko dokaanit ovat keskustelleet siitä, kenestä tulee seuraava dokaani?

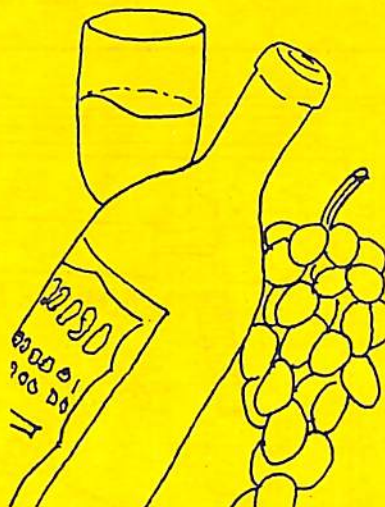
– Ei, se päätetään vasta ennen marraskuun seniorijuhlia pidettävässä kokouksessa. Ja mikäli vanhat merkit pitävät paikkansa, päätöksenteko kestää aamuyöhön asti. Ja useampikin olutpullo tyhjenee.

Punaviinin maistelijat – ChTr

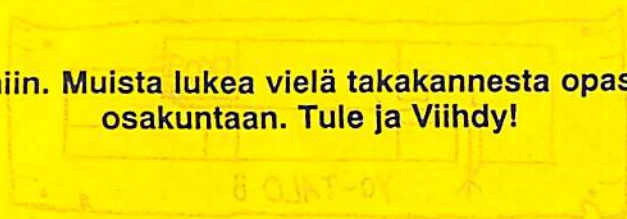
Osakunnassamme toimii myös Suomen toiseksi vanhin punaviinin maistelukerho. ChTr koostuu keskiviikko iltaisin osakunnan toimistoon kahden eri viinin, juuston ja leivän kera. Viineistä arvioidaan hajua, makua, väriä ja jälkimakua. Kustannukset jaetaan osallistujien kesken, joten harrastus ei tule edes niin kovin kalliiksi kukkarolle. ChTr:n väki muodostuu – vieläkin – opiskelevista ja jo työelämässä olevista osakuntamme jäsenistä.

Toimitus kiittää mielenkiinnostanne ja hakkaa tietokoneensa palasiksi.

Tii-rii-aaa,
Holdria, tiria holdria
Kukkuul
Holdria, tiria Holdria
Kukkuul
Holdria, tiria Holdria
Kukkuul
Holdria, tiria HOO!

Ai, niin. Muista lukea vielä takakannesta opastus osakuntaan. Tule ja Viihdy!

Kuinka löydät SKO:n

